CENZURAT

Anul II Februarie 1934 Nr. 9.

ȘCOALA BASARABEANĂ

Revistă de cultură pedagogică și de apărarea intereselor — învățătorești —

SUMAR:

N. Dragomir . . . . . Sociologia și problemele ei.
I. Cioabă . . . . . Ne mor bătrânii luptători.
Sp. Vutcaru . . . . . Intre practică și experiență.
D. Aniței . . . . . Ornarea sălilor de clasă.
E. Dobroșinschi . . . . . Decor (poezie).
A. Munteanu . . . . . Cooperația școlară.
E. Madan . . . . . Din cele scăpate din vedere.
Chiriță Zainea . . . . . Incet, încet departe ajungi!
V. V. . . . . . Din activitatea unui cămin cultural.
I. Scântee . . . . . Popas sufletesc.
N. D. . . . . . Actualități.
I. C. . . . . . Transportul înv. la cerc culturale.
R. Răduleanu . . . . Lecție model.

Recenzii.

Cărți: Idei noui despre copii de **A. Binet.** (recenzată de I. Pan. Cârlan). Calendarul revistei „Izvorul" de Pr. Dumitrescu.
Reviste. Bibliografie. Diverse. Buletinul Asociației.

SOCIOLOGIA ŞI PROBLEMELE EI.

Noţiunile de social şi sociologie sunt atât de curente în practica vieţei, încât însăşi pedagogia a tribuit să se pună de acord cu noua situaţie, formând o pedagogie specială—pedagogia socială. Pentru aceasta în numărul de faţă, mai ales dintr'un îndemn din afară, vom face o incursiune în ştiinţa sociologiei, insistând în special asupra problemelor ei.

Ce înseamnă mai întâi social şi societate? Din experienţa personală înţelege oricine că individul nu trăeşte şi nu poate trăi izolat de semenii lui. Tendinţa de a trăi cât mai comod, de a-şi sprijini nevoia lui şi pe forţele aproapelui, de a se uni cu el pentru învingerea greutăţilor, îl face să caute tovarăşi. In tovărăşie la nevoie şi-a găsit alinare durerei. In tovărăşie la trebuinţă a ajuns la izbândă. Şi tot în tovărăşie la biruinţă a apreciat mai adânc bucuria.

Aici în tovărăşie, luată în înţelesul ei larg, stă secretul societăţii. Societatea este în adevăr o tovărăşie, care grupează pe indivizi în atâtea formaţiuni variate, pe cât de variate sunt scopurile şi indivizii cari le compun. E necesar însă a observa că nu orice tovărăşie, nu orice grupare este societate. Nu orice formaţiune colectivă este animată de acelaş ideal.

După structură distingem 2 categorii de grupări a indivizilor: una numită *asociaţie*, alta *societate*, foarte deosebite unele de altele.

Asociaţia e fenomenul de grupare a mai multor indivizi în puterea unui scop comun, fără altă legătură între ei decât interesul, şi aceasta mai mult sau mai puţin egoist sau altruist. Astfel sunt asociaţiile bancare, cooperaţiile, diversele societăţi profesionale, culturale, de asistenţă, etc. In ele individul îşi păstrează intenţiile lui iniţiale şi în el nu pulsează alte obligaţiuni de cât acelea prevăzute în statute admise de el. Mai mult, în ele rămâne numai atât cât interesele îl sfătuesc, şi din ele se poate retrage oricând socoate că directivele asociaţiei nu mai concordă cu aspiraţiile lui personale.

Cu atât mai puţin închegate din punct de vedere altruist sunt grupările efemere ale diverselor adunări, necălăuzite de vre un scop comun, cum sunt grupările din trenuri, omnibuse, întruniri publice etc.

Acesle grupări pe cât se vede au o trăsură caracteristică: sunt făcute *în deplina cunoştinţă* a membrilor, sunt *pornite din intenţia* precizată de mai înainte; sunt cum se spune întru'un termen juridic *premeditate.*

Societatea însă grupează pe indivizi din motive cu totul înconştiente, în chip natural, instinctiv. Se poate spune fără greş că indivizii se grupează în societate în puterea aceleeaşi legi naturale, care strânge elementele componente ale unui corp în lumea materială, care leagă viaţa astrelor în sisteme solare, sau care strânge gândurile şi simţirile unui individ într'o închegată unitate sufletească.

Pe de altă parte gruparea indivizilor în societate mai e determinată şi de condiţiunile în general aceleaşi, în cari îşi duc viaţa membrii componenţi. Intr'o familie toţi membrii sunt legaţi de o aceeaşi stare materială, sunt călăuziţi în general de aceleaşi moravuri particulare ei, şi poartă pecetea aceleaşi mentalităţi. In viaţa unei naţiuni gruparea indivizilor e determinată de asemenea de starea materială, de progresul cultural şi civilizator, de mentalitatea poporului, etc. Tot astfel putem spune şi despre marea societate a globului — omenirea.

In fine indivizii se mai grupează în societate în puterea unor aceleaşi interese, de a caror realizare depinde însăşi progresul lor personal Ei urmăresc în general un acelaş scop, dar neconştient, ramas treaz în sufletul lor în chip atavic.

Progresul indivizilor depinzând de acela al societăţii, membrii ei se simt solidari în acţiunea lor comună. Toţi concurează către aceleaşi ţeluri şi de aceea orice tentativă de a atinge organizarea societăţii este puternic împiedicată de conducerea autorizaiă de dânsa. E fenomenul aşa numitei *solidarităţi sociale.*

Despre aceasta toţi sunt convinşi, — chiar dacă în chip neegal, după cultură şi mentalitate — ; ei sunt conştienţi de necesitatea bunei stări a societăţii. Aceasta e ceea ce se chiamă *conştiinţă socială.*

Fireşte că se găsesc şi nemulţumiri în sufletul indivizilor, cari au a se plânge uneori împotriva societăţii din punctul lor de vedere egoist. Aşa se petrece în cazurile de expropriere (de terenuri agricole, ca şi de simple imobile), de rechiziţii cu prilejul mobilizărilor şi războaelor, de îngrădirile prescrise de lege a libertăţilor personale. etc. Teoreticienii chiar ne arată că există un conflict mult sau mai puţin surd între individ şi societete.

Dar trebue să înțelegem că individul în afară de existența lui personală, biologică este și un produs al societății ; căci cultura și pregătirea lui formală se datoresc educației școalei și bibliotecei, — instituții sociale — ; liniștea sufletească precum și siguranța personală, bisericei și scutului legei ; avuțiile cu cari trăește — privite și calitativ și cantitativ — cooperației sociale, etc. Fără toate acestea individul ar fi poate tot așa de sarac cu punga și cu duhul ca și foarte îndepărtații strămoși, Adam și Eva din legendă.

Se întâmplă și cazurile când societatea sacrifică, neglijează pe individ, cum este astăzi cazul în Rusia. sau altă dată la Spartani. De data aceasta trebue de observat că individul nu e numai un produs social. El își are întâi de toate o existență proprie psiho-biologică, pe care se sprijină tot patrimoniul social.

In Sparta tipizarea vieței individuale a dus la desființarea personalității. In Rusia nesocotirea individului a dus și duce la degenerarea organică a individului și la abolirea caracterului, la un adevărat naufragiu social.

Așa dar nici *individul* nu se poate ridica *împotriva statului*, cum susține formula filozofată a lui Herbert Spencer (în cartea „Individul contra statului"), Thomas Morus (în „Utopia"), Campanella, Rousseau, Nietzsche, etc., nici *statul împotriva individului*, cum teoretizează Hobbes (în „Leviathan"), Espinas, Machiavelli și alții.

Adevărul stă la mijloc. Societatea și individul își datoresc mult unul altuia; și mai adevărat e că nici unul nu poate trăi fără celălalt. Socialul trebue să se împace cu individualul, și în acest scop se cer sacrificii de ambele părți. De aceea nu au întârziat a apărea și teoreticianii acestei soluții de conciliere, de armonie. Existența societății, statului este posibilă numai prin vădită prosperare a individului; iar existența individului în stare de civilizație este posibilă numai prin vădită prosperare a societății. *Indivizii sunt statul și statul sunt indivizii.* Reprezentanții acestui gen de conciliere sunt Gabriel Tarde, Auguste Comte, E. Durkheim, Levy-Brühl, etc.

* * *

Dacă *societatea* și *viața* ei numită *socială* propune niște chestiuni atât de complicate, și dacă aceste chestiuni nu pot fi privite decât incomplect de diferitele științe, cu cari pot avea

atingere (drept, morală, economie politică, antropogeografie, literatură, etc.), cum s'a petrecut până în secolul XX, — atunci o privire de ansamblu şi o aprofundare corelativă a lor, nu o putea da decât o ştiinţă specială, care să analizeze societatea şi viaţa socială sub toate aspectele şi în toate imprejurările. Aceasta este *sociologia*. Intemeetorul adevărat al acestei ştiinţe şi inventatorul formulei de „sociologie" este filozoful Aug. Comte, care cel dintâi o introduce în clasificarea ştiinţelor.

Explicarea etimologică a noţiunei de sociologie este „ştiinţă tovărăşiei" (socius, latineşte—tovarăş, logi, greceşte—studiu-ştiinţă), limpezită bine înţeles cu observaţiile pe cari le-am discutat mai sus.

In numărul viitor vom cerceta problemele sociologiei.

N. Dragomir.

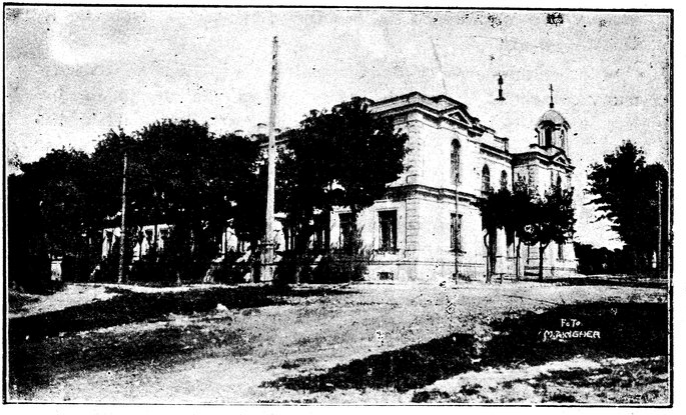

Şcoala Normală de băieţi Chişinău.

Ne mor bătrânii luptători.

Sfârşitul anului 1933 şi începutul celui 1934 nu ne-au adus nici o bucurie, ba din contră, ne-au umplut sufletul de amărăciune şi de durere.

In mai puţin de două luni de zile, ţara a pierdut cinci mari bărbaţi de stat, oameni de înaltă cultură, mari patrioţi, oameni oţeliţi şi încercaţi în luptă cu acei ce de veacuri caută—prin orice mijloace—să ne conteste dreptul de moştenire asupra pământului dintre Nistru, Tisa, Dunăre şi marea Neagră, udat din belşug cu sânge românesc.

Astfel la 29 Decembrie 1933, o mână criminală răpune viaţa primului ministru *I. G. Duca*, în gară Sinaia, răpindu-i ţării pe unul din cei mai credincioşi sfetnici ai ei, pe omul care viaţa întreagă şi-a consacrat-o numai pentru binele ţării şi al neamului românesc. Moartea lui *I. G. Duca* a fost o mare pierdere nu numai pentru partidul din care făcea parte şi căruia i-a slujit cu credinţă, dar şi pentru noi toţi.

In el am pierdut pe cooperatorul şi îndrumătorul maselor ţărăneşti. Am pierdut pe unul dintre devotaţii continuatori ai politicii şcolare a lui *Haret*; am pierdut pe omul politic de rasă, care a ştiut, chiar şi în cele mai grele împrejurări, să apere cu toată demnitatea interesele ţării noastre peste graniţă. Am pierdut pe oratorul desăvârşit, a cărui însuşire rară forma podoaba sa cea mai de preţ.

In *I. G. Duca* am pierdut însfârşit pe omul ce reprezenta *„cinstea personificată"*. El a fost printre puţinii oameni care a ocupat înalte demnităţi în stat, dar care a murit sărac.

Rana nevindecată încă în urma morţii lui I. G. Duca, se deschide deodată la vestea morţii lui *Teodor Mihali*, neînfricoşatul luptător ardelean, care la 1892 a semnat faimosul *„memorandum"*, ce urma să fie prezentat împăratului Frantz Iosef, la Viena şi în care erau arătate doleanţele şi revendicările legitime ale românilor din Ardeal.

Pentru curajul ce l-a avut de a lua apărarea fraţilor săi obijduiţi, semnând acel vestit document istoric, a fost dat judecăţii şi condamnat, zice—se, pentru „înaltă trădare".—După prăbuşirea monarhiei habzburgice în 1918, *Teodor Mihali* a fost

printre acei ce a luat parte activă la unirea Ardealului cu Patria-Mumă.—El moare în luna Ianuarie c. plâns de toți fii Ardeaului, pentru care a luptat și sângerat.

Al treilea care a închis ochii a fost marele savant și om de știință, *doctorul Cantacuzino*. Prin moartea lui medecina este văduvită de una din cele mai strălucite inteligențe, de omul de laborator veșnic preocupat cu descoperirea diferitelor seruri care să vindece omenirea de diferite boale secerătoare.

La 10 Februarie, ca un trăsnet, ne vine știrea că a decedat marele luptător naționalist *Vasile Goldiș*. Vestea morții lui s'a răspândit cu iuteala fulgerului în toată țara, ajungând până și pe meleagurile Basarabiei, în căsuța micilor cămine ale *„Astrei"*, al cărei președinte a fos timp de mai mulți ani.

Cu *Vasile Goldiș* dispare una din cele mai reprezentative figuri ale Ardealului, dispare luptătorul aprig din parlamentul ungar; cu el se duce marele român care a ticluit și cifit la Alba-Iulia mărețul act al unirii, act pe care tot lui i-a fost dat să-l prezinte regelui Ferdinand I, la București.

Țara datorește mult acestui mare luptător naționalist.

Bilanțul marilor dispăruți din ultimul timp îl închee venerabilul părinte al Ardealului, Ștefan Cicio Pop. — Golul făcut de el în rândurile marilor luptători pentru cauza națională este foarte mare, iar pierderea ireparabilă. Ardelenii, că și noi toți, nu vom putea uita niciodată pe omul simplu la vorbă, dar mare la suflet, care atât în calitatea sa de om politic, cât și în cea de președinte al Camerii Deputaților, a adus mari servicii țării și neamului românesc.

Cu sufletele îndurerate și inimele strânse de durere, noi învățătorii ne asociem la marea pierdere pe care o încearcă țara prin moartea celor 5 fii iubiți ai ei. Vom căuta să păstrăm veșnică amintirea marilor dispăruți, semănând în rândurile generațiilor viitoare aceleași calde sentimente de înalt patriotism, pe care ni le-au sădit în suflete noastre acei ce nu mai sunt astăzi printre noi.

I. Cioabă.

Intre practică şi experienţă şcolară.

De la începulul carierei mele dăscăleşti, din discuţiunile avute cu diferiţi colegi, am constatat că mulţi fac confuzie între noţiunea de practică şcolară şi cea de experienţă şcolară. Această confuzie, întru nimic justificată, predomină mai ales la unii dascăli cu mai puţină vocaţie dăscălească şi este cu atât mai dăunătoare, cu cât aceştia perzistă în tradiţii şi superstiţii şi ţin la ce au apucat, morţiş.

Intre practică şi experienţă şcolară, este o deosebire fundamentală Practică şcolară fac toţi învăţătorii, în fiecare oră şi în fiecare zi de clasă; experienţă fac numai aceia care vor să deducă din mai multe observaţiuni într'un cadru strict ştiinţific un adevăr, o lege sau un sistem nou educativ. Din această ultimă categorie fac parte un număr foarte limitat de învăţători, pe câtă vreme „practică" fac toţi. Noţiunea de practică are un înţeles mult mai larg prin faptul că îmbrăţişează un complex întreg de ocupaţiuni, ca avocatură, medicină, inginerie, tâmplărie etc. şi se deosebeşte radical de noţiunea — învăţământ practic.

Aşa stând lucrurile, colegii mai bătrâni care obişnuesc să nè sfideze spunându-ne în faţă că au practică, se înşeală când vor să spună că practica scurtă trebue să aducă după sine şi o capabilitate tot atât de scurtă. Prin aceasta nu dovedesc că au şi cunoştinţa temeinică a copiilor.

Cunoştinţele despre copii se capătă mai mult din experienţe şi studii serioase asupra acestora. Poate un învăţător să practice în învăţământ 10—20 ani şi cu toate astea să nu facă experienţă nici o oră. Din practicarea monotană zilnică şi banală a aceloraşi lecţiuni din manualele didactice şi după acelaş sistem, nu poate dascălul să înveţe nimic nou, ba poate dimpotrivă o tocire radicală a idealismului şi eventual chiar o uitare a multor şi importante cunoştinţe căpătate în şcoala normală. Ca să fiu mai concis, voiu înlocui documentarea cu câteva observaţiuni personale. Eram învăţător într'un sat din frumosul ţinut al Orheiului. O doamnă, cu o vechime mare în învăţământ, îmi făcea dese observaţii, aruncându-mi invectivè de acestea: „Ce spui dumneata din cărţi, sunt fleacuri", „Eu am practică domnule, să nu mă înveţi pe mine".

In ce constă, practica colegei mele, m'am lămurit foarte repede Intr'una din zile intrând în cancelarie fără să fiu observat de doamna care preda intr'o sală alăturată, mi-a fost dat să aud aceste desmerdări pedagogice: „Spune lecţia şi tu măi rapăn procleată". „Da tu sătana ceia din fund ci grăeşti în clasă". „Ia să vedem eu care nu ştie la gramatică, că dracul il e". Se înţe-

lege că doamna în chestiune era o pedagogă excelentă la superlativ, deoarece „avea practică domnule nu glumă.

Un alt coleg tot cu „practică", ajungând în clasă şi fiind supărat că nu-i prea mergea gospodăria bine, se aşează pe scaun oftând şi exclamă în asistenţa mea: „Bată-vă D-zeu să vă bată de baistruci". „Ce vrei tu, măi diavole, di ridici labele în sus?" Copilul răspunse intimidat: „Domnule, Vasile Spânu lipeşte azi de la şcoală". „Ei şi ce, răspunse dascălul, poţi să nu vii nici tu, mai duceţi-vă la dracu de sătăni că m'ati umplut de oftigă". Unui coleg de la şcoala mea reclamându-i un copil că a fost bătut de altul, spuse: „Te-a bătut! Bate-l şi tu!".

Am dat aci câteva exemple autentice din păcatele noastre, fără să am intenţia de a jigni pe cineva, ci numai de a demonstra că a fi învăţător punctual la clasă predând un învăţământ sterp nu înseamnă totul. A fi un dascăl mai puţin exigent în executarea orarului, dar a preda după sistemele noi, înseamnă totul. Domeniul experimentărilor didactice este foarte vast şi presupune din partea învăţătorului cunoştinţele temeinice din toate domeniile mai ales din psihologie şi filosofie.

Aceste experimentări se fac pentru a descoperi noi observaţii noi procedee educative mai folositoare. Se pot face încercări pentru determinarea inteligenţei şi aptitudinelor şcolarilor, cum a făcut A. Binet şi Simon. Deasemenea se pot experimenta sistemele Dalton Winetka, al conducerii de sine a clasei şi al comunităţilor şcolare libere, precum şi metoda centrelor de interes, şcolile în aer liber, învăţământ regionalist etc.

— Misiunea de învăţător pe cât este de frumoasă, pe atât de migăloasă, reuşita depinde de învăţătorii care vor şti să-şi însuşească prin diferite experimentări metodul cel mai bun de urmat. În fiecare oră de lectiune, ei trebue să aducă o idee nouă şi proaspătă, iar pe cele vechi să le înfăţişeze în aşa mod ca elevii să le înţeleagă. Nu suntem pentru o revoluţie în sensul larg al cuvântului, dar susţinem că progresul se realizează printr'o evoluţie normală a metodelor şi sistemelor noi de învăţământ. Această evoluţie se va realiza numai prin expermentări dese şi observaţii sincere.

Pentru înviorarea învăţământului, învăţătorii vor studia şi experimenta metodele noi de educaţie, adoptându-le specificului nostru de viaţă şi atunci vor avea satisfacţiuni sufleteşti considerabile.

Spiru Vutcaru.
Inv. Nimoreni.

Ornarea sălilor de clasă.

Iată o chestiune de care nu se prea vorbește, de care mulți nu amintesc, ci mai toți se mulțumesc să ceară de la Casa Școalelor prin Revizorat, sau deadreptul tablouri sau hărți ca apoi odată primite și aninate de pereți, învățătorul să se declare mulțumit; „Ce frumos mi-am împodobit clasa!" Și cu asta s'a terminat ornarea sălii de clasă.

Dragă Coleg! Nu-ți sunt superior cu nimica. Sunt la fel cu D-ta, ba poate mă întreci în multe sau chiar în toate privințele. Dar, dacă ai procedat ca colegul de mai sus, nu știu dacă ai nemerit-o prea bine. După mine acest lucru trebuie să fie una din preocupările de seamă ale învățătorului.

La orice școală din România Mare, vei găsi înșirate pe pereți tablouri reeprezentând: lupul, ursul, iepurele, vulpea, peștii, diferite păsări, reptile, batraciene etc. etc.

Aceste tablouri, stau în clasă cu un nepotrivit înțeles. Aceste tablouri sunt „material didactic" și acest material didactic trebue să fie în fața copiilor la momentele oportune, nu în mod permanent. La școlile cu o singură sală de clasă, aceste tablouri sunt văzute și de clasa I și de a II, III și IV. Ași vrea un răspuns: „Ce noutate, ce interes, mai poartă" Peștele „să zicem la cl. II, dacă el a fost spânzurat un an întreg în clasă, pe când contigentul acesta de școlari era în cl I ?" Nici un interes!

Nu-i tot una însă, când tabloul a fost prezentat numai pentru lecția ce a avut loc și pe urmă a fost dus. Il vor vedea la anul alți copii și în el vei stârni curiozitatea altor elemente, vei fi cu alte cuvinte mai bine venit și în aceasta vei avea mai mare succes.

Mă veți întreba: „Ce să facem cu ele" ? „Unde să le ducem?". Gândindu-mă la ce să facem cu tablourile—îmi vin în minte inimoasele cuvinte sub formă de ordine, ale unui fost revizor:

„Adunați într'un dulăpior, fără pretenții: gândaci, buruene, flori, diferite piese de mineralogie, etc. Nu costă bani, sau de costă prea puțin. Un învățător harnic și gospodăros, va strânge și va face totul, fără mii de lei dela comitetul care e vai de capul său".

Deci soarta tablourilor e hotărită și asigurată în acelaș timp. Dar cu hărțile? Sunt de aceiași părere. Prezentați-le numai la lecții. In modul acesta, le păstrăm pe multă vreme și scutim

țara de cheltueli mereu reclamate de învățătorii ce n'au păstrat materialul, ci l-au lăsat la cheremul școlarilor.

Sala de clasă atunci rămâne goală ? Nu ! Vom pune în locul celor dintâi, tablouri fie chiar și personale, cu motive educative. Nu-ți fie frică, iubite coleg, că vei căpăta desaprobarea organelor de control, dacă în locul tablourilor pomenite, vei pune reproduceri din Grigorescu, Murnu, sau alți pictori români, înrămate frumos, sau vederi din țară, peisagii în culori sau fotografiate.

Deasemenea nimeni, cred nu-ți va lua în nume de rău, dacă vei pune în clasă, portretul lui Eminescu, sau a oricărui scriitor român, sau dacă pe ferestre, sau pe podeală, vor fi ghiveciuri cu flori, sau putini cu leandri, cactuși sau chiar ficuși. Când vrei se poate totul. Unii fac și localuri de școală. In județul Fălciu, am văzut o sală de clasă unde directorul școalei avea covoare pe pereți, iar la geamuri erau aninate frumoase perdele de borangic țesute de soția învățătorului și puse în clasă nu pentru că în locuința lui erau de prisos, ce pentru că așa îi dicta lui simțul de gospodar și bun educator.

Pe scurt sala de clasă să fie o adevărată locuință, cu singura deosebire că aici găsim bănci în locul meselor și podeala goală, în loc să fie acoperită cu ţoluri. Școlarul se va simți ca în casa părintească, ba în plus va căpăta gustul (fetele mai ales) de aranjare a zestrei mamei sale și mai târziu a ei, care stă în colțul casei, pe ladă. până în pod de înaltă, dar nu vrea s'o pue nici pe pereți și nici pe jos.

Referindu-ne la fete, putem fi sigur că acest lucru le va fi de mare folos și le va prinde mai bine, decât lecțiile stereotipe de Gramatică și Geografie ori numiri de ape și ținuturi străine. La aplicația șc. normale „V. Lupu" lași era pe o masă în permanență, o gospodărie model (în miniatură bine înțeles) care cred că a avut și are, dacă mai este, mult mai multă înrâurire decât toate tablourile cu toți elefanții și tigrii de pe lume.

Nu uitați încă un lucru: „Podelele". Pentrucă nu le putem acoperi, le vom da cu unsoare (motorină). Miroase a gaz, e drept, dar nu se face praf și e sănătos. Aceste lucruri în aparență luate, sunt mărunțișuri pe care le neglijăm, dar au mare importanță și fac pentru școala primară și pentru învățători de mii de ori mai mult decât metoda cutare și cutare sau decât cutare sistem filozofic. Aici stă filozofia și metoda învățătorului.

Dumitru Aniței.

Decor.

Cu ramuri îmbrăcate
In ciucuri de zăpadă,
Pădurea mănăstirii
Stă 'n iarnă cufundată.

Fulgi albi de nea cernută
Potecile au nins
Şi fără meşteri podul
Pe iazul lat s'a 'ntins.

Un iepure zburdalnic
Işi lasă ascunzişul.
Ciocănitoarea harnic
Trezeşte-acum desişul.

O sanie uşoară
Prin pulbere s'avântă.
Răsună zurgălăi
Iar surugiul cântă.

Ascunşi în blana caldă.
Un cârd de copilaşi,
Cu feţe rumenite
Şi zâmbet drăgălaş,

Admiră-argintul rece
Pe crengile pădurii
Şi veverita sveltă,
Decor viu al naturii.

Şi râd copiii veseli,
Că au ce spune-acasă,
Mămicăi în iatac.
Căci lor doar ce le pasă?

. . . . . .

Adus de firul dulce
Şi drag al amintirii,
Copilărie dragă,
Umil supus al firii

Mă 'nchin neştirii tale.
— De ce nu mai revine
Trecutu 'ndepărtat? —
Mi-e dor, mi-e dor de tine.

Elena Dobroşinschi.

Cooperaţia şcolară.

II.

Pentru complectarea îndrumărilor privitoare la înfiinţarea cooperativelor şcolare, dăm mai jos,—cu explicaţiunile cuvenite — un model de formulare, necesare de îndeplinit la înfiinţarea unei cooperative şcolare.

Formular pentru Constituirea Cooperativelor Şcolare.

Act constitutiv.

I. Subsemnaţii ne constituim în Cooperativă şcolară de educaţie practică, cu numele „. . . . . " pe lângă şi cu sediul la şcoala . . . . . din . . . . . jud. . . . .

II. Scopul cooperativei este — pe lângă educaţia practică — de a organiza pentru membrii aprovizionarea, producţia şi desfacerea, precum şi primirea economiilor băneşti ale elevilor şi foştilor elevi ai şcoalei.

III. Durata cooperativei este nelimitată.

IV. La înfiinţarea acestei cooperative şcolare am subscris . . . . părţi sociale *) în sumă totală de lei . . . . , din cari am vărsat suma de lei . . . . . **).

V. Răspunderea asociaţiilor este mărginită ***).

VI. Pentru funcţionarea cooperativei, am adoptat următorul

*) Complectarea locurilor goale dela acest puuct se va face cu datele dela finele acestui act şi anume: din tabloul de sub punctul X, care cuprinde membrii fondatori, cu arătarea capitalului subscris şi vărsat precum şi semnătura. O parte socială va putea fi de 10 lei, iar fiecare membru va putea subscrie dela 1 până la 10 părţi, după starea materială.

**) La înfiinţare se varsă cel puţin 10% din suma subscrisă, iar restul după cel mult doi ani.

***) Adică, în caz de pierderi, membrii răspund numai cu capitalul subscris.

statut, care face parte din conținutul acestui act constitutiv: *).

. . . . . .

. . . . . **).

VII Aceste statute s'au adoptat și semnat de noi, adunarea generală de constituire din . . . luna . . . . . anul . . . , când am ales în consiliul de administrație pe: ***)

1. Elevul . . . . . Clasa . . .
2. „ . . . . . „ . . . .
3. „ . . . . . „ . . . .
4. „ . . . . . „ . . . .
5. „ . . . . . „ . . . .
6. „ . . . . . „ . . . .
7. „ . . . . . „ . . . .
8. „ . . . . . „ . . . .
9. „ . . . . . „ . . . .
10. „ . . . . . „ . . . .
11. „ . . . . . „ . . . .
12. „ . . . . . „ . . . .

ca cenzori titulari pe ****).

1. Elevul . . . . . clasa . . . .
2. „ . . . . . „ . . . .
3. „ . . . . . „ . . . .

iar ca cenzori supleanți pe: *****).

---

*) Se pot face statute și acte constitutive separate, dar acest sistem nu este cel mai bun și de aceia forma cea mai bună este ca statutele să fie cuprinse în actul constitutiv, la punctul VI.

**) Urmează să fie scris statutul în întregime. El trebuie să cuprindă, dispus, pe capitole, următoarele:

Capit. I. Înființare, nume, sediu, scop și durată.

Capit. II. Membrii. Obținerea și pierderea calității de asociat. Datoriile și drepturile asociaților.

Capit. III. Capitalul social.

Capit. IV. Operațiunile cooperativei.

Capit V. Organele cooperativei. Adunarea generală, consiliul de administrație și comisiunea cenzorilor. Personalul. Atribuțiuni.

Capit. VI Buget. Bilanț. Excedente. Fonduri colective.

Capit. VII. Modificarea statutelor, fuziune, disolvare.

***) Conducerea Coop. se încredințează unui consiliu ales dintre membrii, în număr de 5—12, din toate clasele. In consiliu pot fi aleși și dintre membrii onorifici. Alegerea membrilor în consiliu se face în conformitate cu statutele.

****) Comisia cenzorilor se alege în fiecare an de adunarea generală dintre asociați Ea trebuie să fie formată din 3 membri, din clasele ultime. Deasemeni pot fi aleși și membrii onorifici.

*****) Supleanții se aleg odată cu cenzorii și în același număr. Ei înlocuesc pe cenzori, când aceștia nu-și mai îndeplinesc datoria.

1. Elevul . . . . . clasa . . . .
2. „ . . . . . „ . . . .
3. „ . . . . . „ . . . .

VIII. Vor putea semna valabil în primul an, pentru cooperativă membrii . . . . . *) iar în anii următori delegații cari vor fi desemnați de consiliul de Ad-ție, conform dispozițiunilor alăturatelor statute.

IX. Delegăm cu depline puteri pe **) . . . . . să facă formalitățile pentru constituirea cooperativei școlare.

X. Cooperativa școlară este compusă acum la înființare din următorii:

No. crt.	Numele și Pronumele	Clasa	CAPITAL subscris	CAPITAL vărsat	Semnătura membrilor
1	.....	.....	.....	.....	.....
2	.....	.....	.....	.....	.....
etc.					
	Totaluri				

Școala . . . . . din . . . . . jud. . . . . .

Se certifică prezentul act constitutiv și statutele precum și semnăturile de mai sus ale membrilor cooperativei școlare de educație practică „ . . . . . “, în număr de . . . . . , fiind făcute propriu.

Anul..... luna..... ziua.....

No.....

Directorul școalei,

L. S.

Învățător conducător,

În numărul viitor vom discuta despre organizarea cooperativelor școlare, în legătură cu statutele acestor cooperative.

ARISTIDE AL MUNTEANU
Directorul Școalei de Educație
Cooperatistă apicolă Chișinău.

*) Doi, aleși de adunare, de preferință din consiliul de administrație dintre cari unul este bine să fie învățătorul conducător.

**) Doi aleși de adunare, dintre care unul este bine să fie învățătorul conducător. — Aceste persoane au îndatorirea de a obține viza statutelor și actului constitutiv dela Uniunea de Cooperative și revizoratul școlar.

Din cele scăpate din vedere.

Ceia ce dau mai jos — anunț dinainte — e discutabil și deaceea nu pretind a-mi spune ultimul cuvântul, ci primul, așa dar caut numai să pun chestiunea pe tapet.

Sunt lucruri pe cari nici metodicile curente, nici manualele didactice și nici programa analitică nu le amintesc și ele pot fi foarte bine scăpate din vedere de lumea dascălească.

Imi amintesc precis că, în anul 1930 1931, luând condu. cl. IV-a, cu ocazia predării continentului Africei un elev îmi spune: „România e mai mare ca Africa". Ce se întâmplase? Harta Africei era atârnată pe perete alături de a României și, din întâmplare, cea dintâiu ca format era mai mică. Un alt exemplu tipic la acest obiect, mi-a fost dat să-l văd la ședința unui cerc cultural regional primăvara trecută. Acolo propunătorul — după ce a făcut harta cu sapa pe teren — a avut imprudența să întrebe dacă harta se putea face mai mare. Răspunsul dat de un copil de cl. III a fost foarte edificator pentru propunător. „Putem s'o facem cât de mare, pentru că pământul țării noastre e foarte întins".

S'ar mai putea da exemple nenumărate de acest fel.

Deducția: Harta este un fel de fotografiere foarte imperfectă pentru copii. Pentru a se scăpa de învățătura urcată la geografie, s'au propus lecturile geografice, ilustratele, etc., dar ele n'au reușit să spulbere nepotrivirea dintre hartă și teren, pe care pe cât se vede o întâlnim în mintea copiilor. Așa dar un punct obscur rămâne pentru copii chestiunea întinderii locului ce l-au studiat la geografie. Comparațiile, așa cum vag le amintește și D-l Nisipeanu în metodica geografiei sunt insuficiente, pentru a da o iee precisă de întinderea terenului.

O singură soluție ne rămâne cea mai practică: *scara hărții.* Dar par'că văd cum mulți din colegi vor protesta că scara nu se poate învăța de copii. Totuși, scara va trebui să se învețe practic chiar dela primele desemne geografice. Un prim exemplu este planul clasei. Totul va trebui măsurat calculat și construit în mic pe hârtie. Un al doilea caz îl avem la construcția planului satului. Va fi greu, nu zic, dar este singurul lucru durabil. Cei ce-mi vor obiecta că în cl II nu se cunoaște sis-

temul metric se trudesc degeaba. Spaţiul nu-mi permite să le explic, dar există ieşire pentru cel ce se interesează. „Dar se învaţă bine şi fără scară şi apoi nu e absolut necesar ca copilul să aibă o ideie chiar atât de exactă", mi se va spune. Se va fi putând, dar o atare învăţare este neclară şi iluzorie, e mai mult o memorizare, care astăzi este, iar mâine nu. Dacă dispare din minte, copilul este incapabil să mai citească mai târziu harta unui ţinut şi să-şi dea seama cât timp îi va trebui să-l străbată cu mijloacele de locomoţiune de care dispune.

Cât despre obiecţiunea dacă e nevoie să se înveţe absolut precis geografia sau nu, răspund: Dacă ar fi religie cu visul lui Faraon, l-aş omite bucuros, dar aici avem de-atace cu o ştiinţă exactă şi mai bine e să ştii puţin dar exact, decât mult şi problematic.

E. Madan
înv. Mereşeni.

INCET, INCET DEPARTE AJUNGI!

Frumoase şi pline de adevăruri sunt proverbele sau zicalele româneşti! Prin câteva cuvinte ele spun o întreagă învăţătură sau o bună îndemnare spre calea cea adevărată.

Atunci când ne simţim mai stramtoraţi, mai neputincioşi de a îndeplini ceva, atunci vin în ajutorul nostru vorbele sfinte chiar, ale proverbului, cari ne întind o mână de speranţă şi ne hotărăsc să lucrăm şi mai departe, în convingerea că vom birui.

Aceasta l-ar mişca şi pe leneş, arătându-i că timpul care trece, fără a fi folosit, se duce pentru totdeauna şi nu se mai întoarce.

Despre aceasta, înţeleptul Solomon zice: *„Cel ce lucrează, pentru el lucrează, căci gura lui îl sileşte la lucru şi omul din nimic nenorocire îşi sapă"*. Şi în adevăr care e omul să nu se jubească pre sine? Şi cine nu doreşte să-şi procure un traiu mai bun, o viaţă mai liniştită şi atingerea ţelurilor dorite?

Dar pentru aceasta trebuie să muncim! Prin muncă învingem nevoile, prin muncă ajungem folositori nouă însine şi societăţii din care facem parte. Fie munca cât de grea, dar proverbul: „Incet, încet departe ajungi", ne întăreşte şi ne hotăreşte la muncă.

Cari din noi în viaţă trecând pe lângă o clădire imensă, deabia începută, n'a zis: „Oare când va fi gata!" Nu peste mult timp, o nouă împrejurare ne aduce la locul unde mai înainte văzusem începutul clădirii. Cu uimire, vedem ridicându-se un măreţ palat zidit cu multă trudă, cu multă răbdare. Indoeala noastră dela început se spulberă în faţa operei desăvârşită prin muncă şi rămânem cu convingerea că putem face orice, numai să avem bună voinţă, răbdare şi conşiinţă curată. Chiar înţeleptul Solomon zice: „Cu înţelepciune se zideşte o casă şi cu cumînţenie se întăreşte". Chibzuinţa şi buna rânduială a pus cărămidă cu cărămidă şi piatră cu piatră, până când s'a dobândit clădirea măreaţă. Tot aşa şi la om. Din primii ani, îi sunt puse la dispoziţie o mulţime de sfaturi, o mulţime de exemple, pentru a-l pregăti să se poată lupta cu nevoile vieţii.

Atunci când este copil, când firea lui săpăiată îl chiamă la joc şi la zburdălnicie, ne este greu să-l formăm după cum vroim noi. Dar astăzi un sfat, mâine altul, astăzi o pedeapsă pentru o greşală, mâine o laudă pentru o faptă bună, ajungem să formăm un om cu caracter. Şi deschizându-i ochii sufletului, vom vedea că ajunge să înfrunte cu bărbăţie orice abstacol, orice piedică pusă în cale.

Niciodată să nu ne descurajeze greutatea lucrului pe care voim să-l facem, ci înarmându-ne cu răbdare, muncind cu chibzuială, vom vedea că rezultatul muncii noastre nu va fi departe de a se numi bun şi vrednic de laudă „Incet, încet" spune proverbul.

Aceste două cuvinte ar trebui rostite când ne apucăm de făcut o treabă, căci rezultatul, „departe ajungi" nu va întârzia. Dacă Demostene al grecilor s'a numit regele oratorilor, apoi acest nume şi l-a căpătat numai prin muncă, printr'o sfoţţare şi răbdare fără de seamăn. Deci omul în viaţa lui are de străbătut prin lume un drum lung şi plin de greutăţi, şi toate le poate înlătura numai prin muncă şi răbdare, două arme cu cari poţi învinge orice. Şi dacă voim să ajungem unde au ajuns atâţia oameni însemnaţi şă muncim şi să răbdăm. Apostolii lui Hristos n'au disperat atunci când au fost izgoniţi, ci au muncit pentru răspândirea Evangheliei.

Deci munca învinge. Totul în lume este cu putinţă.

Chiriţă Zainea
înv Caracui.

Din activitatea unui cămin cultural.

Căminul cultural din comuna Străşeni a luat fiinţă vara trecută. Dela început viaţa căminului s'a manifestat în organizarea şezătorilor duminicale, la care se ţinea câte o conferinţă instructivă şi se executa un mic program cu caracter distractiv. Se simţea însă lipsa mijloacelor pentru răspândirea culturii, mai ales lipsa cărţii. Deşi comună mare, la Străşeni nu există nici o bibliotecă. Se ştie că la ţară absolvenţii şcoalelor devin adesea analfabeţi, pentru că nu mai au ocazia să ţină o carte in mână. Cu criza de astăzi, chiar intelectualilor de la sate le este greu a căpăta o carte de citit. De aceia, una din preocupările de seamă ale conducătorilor căminului a fost înfiinţarea bibliotecii populare şi a casei de citit, unde în ore libere atât intelectualii cât şi plugarii ar găsi o carte bună, o revistă sau un ziar. Pentru realizarea acestui scop, căminul a organizat în ziua de 14 Ianuarie o serbare culturală.

Serbarea s'a ţinut în localul şcolii No. 5. Corpul didactic din comună a luat partea cea mai activă pentru reuşita serbării. Se adunase publicul din localitate şi din comunele vecine. Secţia muzicală şi artistică a căminului a executat un frumos program, creind o plăcută dispoziţie asistenţei. Serbarea a dat un beneficiu de 2000 lei, care sumă va fi întrebuinţată pentru înfiinţarea bibliotecii. Cu această ocazie, intelectualii comunei au putut să se convingă că munca poate fi utilă şi de folos pentru ridicarea culturală a poporului, numai atunci când se lucrează în unire şi când se înlătură toate acele cauze care ar putea să semene vrajba sau neînţelegerea între propovăduitorii binelui şi ai adevărului.

V. V.

Cărţile, cei mai credincioşi amici ai sufletului nostru, ne sprijină în singurătate, ne ajută să uităm asprimea oamenilor şi a lucrurilor, ne potolesc patimile şi grijile şi adorm în noi plictiseala. Când suntem obosiţi de cei vii, ne adresăm morţilor, cari n'au silă, nici trufie, nici gândurile ascunse în conversaţia lor.

Jèrèmy Collier.

Popas sufletesc.

Oricât aşi voi să înregistrez la rubrica „faptelor diverse" acest modest eveniment, totuşi sărbătorirea eşirei la pensie a unui neobosit învăţător după 35 ani de serviciu, îmi pare că se încadrează într'un înţeles mult mai adânc, simbolic chiar.

In ziua de 14 Ianuarie c., cu ocazia ieşirii la pensie după 35 de muncă dăscălească, învăţătorul Serghie Nemirovschi din com. Horodişte, j. Lăpuşna, a fost sărbătorit de către colegi, preoţi şi alţi prieteni din raza cercului cultural „M. Kogălniceanu".

Increstând acest fapt pe răbojul evenimentelor noastre dăscăleşti, nu vom pregeta a reliefa unele lucruri de interes general.

Invăţătorul Nemirovschi a făcut din cariera sa un apostolat. El a considerat şcoala şi copiii ca unica preocupare căreia timp de 35 ani, zi de zi, i-a jertfit suflet, iubire, sănătate şi odihnă.

La Flămânzeni. în timpul Bălţilor, unde şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţa sa dăscălească, în ani de vigoare şi elan tineresc, a făcut din şcoală un raiu pe care l a sădit adânc în sufletele sătenilor. La Horodişte, unde l am cunoscut şi i-am apreciat activitatea 9 ani în şir, a rămas acelaş neostenit luptător, pedagog şi învăţător perfect disciplinat, care nu-şi putea îngădui nici cea mai mică abatere. Elevii săi au primit pe lângă conştiinţe temeinice şi o educaţie aleasă.

In etate de peste 60 ani, cu o activitate rodnică închinată şcoalei, iubit şi ştimat de colegi şi de toţi cei ce l-au cunoscut îndeaproape, iese la pensie, materialiceşte sărac, dar cu sufletul împăcat că şi-a făcut datoria

In aceste vremuri de criza şi materialism feroce, un om care s'a trudit cu folos, aprinzând o făclie care să lumineze calea celor rătăciţi, îşi închee bilanţul unei activităţi rodnice şi cinstă, fără multă larmă, cu rigidă simplitate şi modestie.

Imi vin în minte cuvintele lui Pestalozzi, pe care stimatul pensionar a dovedit cu prisosinţă că le-a avut ca deviză:

„Voiu uita şi de viaţa mea şi de lacrămile soţiei mele şi de copiii mei ca să fiu folositor patriei".

In toiul activităţii noastre şcolăreşti — fie ca această modestă creştătură pe răboj să însemne pentru noi un întremător şi plin de indemnuri popas sufletesc.

Ion Scântee.

Actualităţi.

Vacanţele în învăţământul primar francez.

Din tendinţa de a ţine pe copil cât mai mult sub influenţa şcoalei, Ministerul Instrucţiunei franceze a dispus scurtarea vacanţelor. Dăm cuprinsul deciziunei referitoare la această dispoziţie.

„Art. I. Articolul 21 al regulamentului din 18 Ianuarie 1887 al învăţământului primar se modifică precum urmează.

Vacanţele şcolare sunt fixate astfel:

a) Sărbătorile legale.

b) Dimineaţa zilei de 2 Noembrie

c) *Dela 24 Decembrie seara până la 2 Ianuarie inclusiv.*

d) *Cele 2 zile dinaintea Paştelor şi săptămâna următoare.*

e) Două luni la finele anului şcolar.

f) Două zile în plus, la datele fixate pentru fiecare comună de către inspectorul primar, după avizul consiliului municipal.

Nici o altă zi de vacanţă nu poate fi acordată.

Art. II. Sunt abrogate toate dispoziţiile contrare prezentei deciziuni.

Art. III Prezenta deciziune intră în vigoare de la 1 Octombrie 1933.

(Dupa L'école et. la vie. Nr. 1/1933).

Constituţia estoniană.

Anexată de Suedia în secolul XVI, Estonia a ajuns în 1721 provincie rusă. In Iunie 1917 se declară independentă, în 1920 e recunoscută de jure de Rusia sovietică şi în 1921 de Aliaţi.

Prima constituţie din 1920 făcea din Estonia *o republică fără preşedinte;* ea era condusă de o cameră unică, *Rugikogu,* compusă din 100 membri, care servea şi de Parlament şi de agent executiv printr'un biurou al Camerei. Ea numea guvernul şi-i primea demisia, şi alegea pe membrii Curţii supreme de justiţie.

Din cauza desavantagiilor acestui mecanism de cârmuire, *Constituţia a fost modificată în Octombrie 1933 prin plebiscit*, cu 400.000 voturi contra 150.000. Prin noua Constituţie naţiunea păstrează drepturile vechi: plebiscit, iniţiativa legislativă, alegerea camerei. Prima noutate e că republica va fi condusă de un fel de preşedinte, ales tot de popor prin plebiscit, şi are următoarele atribuţii: conduce politica internă şi externă, veghiază la menţinerea integrităţii teritoriale a statului, a securităţii sale externe, promulgă legile şi asigură executarea lor. In caz de necesităţi publice urgente poate promulga decrete-legi. Mai ere dreptul de a dizolva camera, redusă acum la 50 membri.

Primul ministru care înainte era numai reprezentantul neresponsabil a miniştrilor, personali responsabili, capătă acum puterile cunoscute de primul ministru, adecă e direct răspunzător faţă de preşedinte.

Noua constituţie a intrat în vigoare la *23 Ianuarie 1934*, când s'au împlinit 100 zile de la plebiscit, dată precizată pentru aplicabilitate

(După Revista Fundaţiilor Regale Nr 2/1934).

N. D.

Transportul învăţătorilor la cercurile culturale.

Cercurile culturale, înfiinţate pe timpul ministeriatului marelui român şi om de şcoală *Spiru Haret*, au fost o mare binefacere pentru învăţământ.

Prin ele învăţătorii au ajuns să se cunoască între ei, să se înfrăţească, să-şi lege inimele, iar cei mai tineri să se împărtăşească din cunoştinţele şi experienţa celor mai bătrâni. Prin discuţiile angajate în şedinţele intime, cercurile culturale au contribuit foarte mult la perfecţionarea corpului didactic, la îmbunătăţirea metodelor de învăţământ şi la ridicarea prestigiului şcoalei.

Aceste cercuri au jucat însă un rol preponderent în ridicarea nivelului cultural al poporului.—Prin conferinţele ţinute de învăţători în şedinţele publice, ţăranii - în special—au fost luminaţi în multe chestiuni de gospodărie şi de interes obştesc.—Prin ele s'a dus lupta contra cametei, înfiinţându-se băncile populare şi cooperativele săteşti. Cu un cuvânt, cercurile culturale au fost şi sunt de un real folos pentru progresul învăţământului, mai ales într'o ţară cu atâţia analfabeţi ca a noastră.

Neajunsul este că învăţătorii sunt obligaţi să iea parte la aceste cercuri, fără să li se pună la îndemână mijloace de transport. Cei tineri mai ales şi cu salarii mici, de multe ori n'au cu ce angaja o căruţă, care să-i transporte la cercuri în satele vecine; de aceea rugăm pe D-l Ministru al şcoalelor să intervină pe lângă cei de Interne ca primăriile să pună la dispoziţia învăţătorilor mijloace de trunsport, atunci când se deplasează în interes de serviciu, la cercurile culturale.

I. C.

ŞC. PRIMARĂ DE APLICAŢIE
„CULTURA"
de pe lângă şc normală de învăţători
Chişinau
Clasa I a

Propunător:
R. Răduleanu
învăţător
14 Decembrie 1933
orele: 8—8^{50} / 11^{05}--11^{30}

Lecţie model.

Obiectul: Scris—Cetit.

Subiectul { Lecţia recapitulativă: *E*,E; *L*,L. *Calul şi lupul.*
Lecţia progresivă: *N*, N; *M*, M. *La lucru.*

Material didactic: a) tiparul literilor N. şi M.
b) litera mobilă N. şi M.

Plan semi-desvoltat.

A. Lecţia recapitulativă.

Se citeşte lecţia avută de pe tăbliţe şi de pe abecedar.

B. Lecţia progresivă.

PARTEA I-a.

INTRODUCEREA: 1. Să vină X la tablă să facă litera A mare de mână. Să ne facă N. un fir întins aplecat spre dreapta pe spaţiul mic şi mare şi rotund sus tot spre dreapta.

2. Ce faceţi acasă după ce vă învăţaţi şi vă scrieţi lecţiunile? (R. ne jucăm). Dar dacă tata ori mama au nevoe de un ajutor mic, ce faceţi? (R.: lăsăm luorul şi ajutăm). Care din voi aţi ajutat părinţii? La ce anume ai ajutat tu R.? Dar tu P.? Am văzut şi eu două fete — Nina şi Maria — la lucru. Mama lor îmi spunea că sunt foarte harnice. La şcoală sunt fete ascultătoare şi silitoare la învăţătură. Domnul învăţător şi părinţii le iubesc, fiindcă fără să le spună ceva, se aşează totdeauna la lucru.

3. Cum am spus că se muncesc cele două fete? Să vină Z. la tablă să scrie vorba Nina. Să vină G. să scrie vorba Maria. (Se scot elevii cei mai slăbuţi).

Ce fel de nume sunt Nina şi Maria ? Cu ce fel de litere ştim noi că se scriu la început numele de fete, de băieţi, de oraşe, de ape...? Cu ce fel de litere s'au scris aceste nume la tablă ? (R.: cu litere mici). (Ei au scris aşa, fiindcă nu cunosc literile mari).

4. *Anunţarea.* Vom învăţa astăzi literile N mare de mână şi de tipar şi M mare de mână şi de tipar.

CONCREŢIUNEA: 1 Priviţi că am să scriu eu la tablă mai întâi litera *N* mare de mână. (Propunătorul execută). Am să mai scriu încă odată litera *N* mare de mână şi să observaţi din ce anume părţi e formată. (Propunătorul scrie pe elemente şi cere dela elevi a preciza). Cine vrea acum să vină să scrie la tablă litera N? (Cu această ocazie se atrage atenţia întregei clase asupra diferitelor greşeli).

2. Acum să conturăm în aer şi pe bănci cu degetul litera N. (Se explică ce se va face la No. 1 şi apoi la 2).

3. Scoateţi tăbliţele şi să faceţi şi voi litera N. (Se fac trei, patru litere. Propunătorul ajută şi îndreaptă).

4. Puneţi tăbliţele în bănci! Priviţi aici! Pe această foae de hârtie voiu tipări litera N mare de tipar. (Propunătorul tipăreşte). Iată aici am şi un N de tipar făcut din lemn. Spuneţi din ce e format! (Se spun părţile).

Litera M. şi M. 1. La vorba Maria ce literă trebue scrisă întâi? Iată că fac litera *M* mare de mână. (In acelaş chip ca la N se procedează şi cu *M* şi M).

ABSTRACŢIUNEA: I. Asocierea. a. Comparaţia lui *N* cu *M* şi N cu M.

b. Comparaţia cu alte litere: *A* de mână.

c. Comparaţia cu literile de tipar.

d. Comparaţia lui *N* cu N şi *M* cu M.

II. Generalizarea: Cine poate să spună din ce e formată litera *N*, litera N, litera *M* şi litera M. N e format dintr'un *A* mare fără fir întors spre dreapta, fără bastonată culcată şi dintr'un fir întins în sus, întors spre dreapta. N e format din trei bastonate drepte: una în picioare, una aplecată spre dreapta de sus în jos şi una iară în picioare făcută de jos în sus. *M* e format din două litere *A* unite şi fără bastonate cul-

cate. M e format din două bastonate drepte în picioare și un V ce le unește sus pe amândouă. (Cer de la copii numai explicare și nu definiții).

ÎNCHEEREA: 1. Ce fete am spus că sunt la lucru? Scoateți tăblițele să scriem aceste nume. Cei cari nu știu să se uite la tablă să scrie după mine.

2. Unde am spus că se găsește în timpul liber Nina și Maria? (la lucru). Să spună cineva încăodată această zicere! (R.: Nina și Maria sunt la lucru). Se analizează pe vorbe și se scrie pe tăbliță — iar propunătorul pe tablă.

3. Se scriu și altè vorbe, dacă se poate tot în zicere

PARTEA II a (Lectura: *La lucru*)

INTRODUCEREA: 1. Ce sărbători mari așteptăm acum în iarnă? Ce fac mamele voastre prin casă? (scutură și spală). Ce trebue să faceți și voi atunci? (să ajutăm la lucru).

2. *Anunțarea:* Să citim din cărțile voastre lecțiunea: La lucru.

CONCREȚIUNEA: Deschideți cărțile unde se găsesc literile N. și M.

1. *Intuiția tabloului.* Priviți tabloul și să-mi spuneți ce vedeți? (Un elev spune tot ce vede).

2. *Cetirea model.* Propunătorul citește model lecțiunea rar și aproape silabisind spre a putea fi urmărit de toți elevii.

3. *Cetirea mecanică și logică.* Se pun elevii să citească pe porțiùni și li se explică cuvintele ne'nțelese. Citesc elevii de mai multe ori.

4. *Cetirea estetică.* Dacă avem în clasă vr'un elev care poate să cetească bine, îl punem să cetească; dacă nu, apoi cetim tot noi spre a le servi pentru ultima dată de model.

ABSTRACȚIUNEA: *Rezumat.* Ce lecție am cetit? Despre cine se spune că a început să scuture prin casă? Cine îi dau ajutor? (Nina și Maria). Ce se spune că fac ele? (R.: mătură, șterg praful, scutură preșurile, spală oglinzile și geamurile). Ce iubesc ele? (R.: curățenia). Cum muncesc? (R.: cu drag).

ÎNCHEEREA: 1. Copii, de ce credeți că e bine să iubim curățenia? (Elevii motivează cum se pricep. In orice caz,

discuţia e largă).
2. Teme pentru acasă.

Observaţiuni: Lecţiunile de abecedar în cari se tratează *literile mari*, socotim că e bine să se împartă în două părţi distincte, cari se vor preda în aceeaşi zi şi anume: partea I-a în lecţia pusă de scris-cetit de 1 oră, iar partea a II-a în cea de $^1/_2$ oră. Aceasta din următoarele consideraţiuni:

1. Avem pe de-o parte de predat 1,2 sau alte ori 3 litere noi a căror predare formează un tot metodic bine determinat. Predarea elementelor noui — literile mari — spre a fi înţelese, necesită timp de intuire şi exerciţiu.

2. Pe de altă parte textul din carte înjghebând o acţiune destul de închegată e o mică lecţie de cetire care are nevoe de înţelegere, de multă cetire, interpretare; de aici decurg dela sine învăţăminte, sfaturi, convingeri şi să punem la punct prin copii atâtea întâmplări povestite de ei în acest prilej.

3. A trata textul de cetire numai ca un punct aplicativ din plan, înseamnă ori a nu da atenţia cuvenită textului, ori altfel a nu da momentelor psihologice ale lecţiei sensul lor adevărat. In fapt ele sunt două lecţiuni: una mai mult de scriere, alta mai mult de cetire, dar în strânsă legătură.

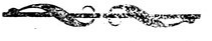

Nu e destul să cunoaştem, trebuie şă şi aplicăm; nu e suficient să voim, trebue să şi lucrăm.

Goethe.

Adesea oameni se mândresc cu conştiinţa lor curată, numai din cauză că posedă o memorie scurtă.

Tolstoi.

Lucrează astfel încât norma acţiunii tale să poată deveni o lege a activităţii omeneşti în genere.

Kant.

Sfătueşte-te cu toţi, dar rezervă-ţi hotărîrea.

Shakespeare.

Numai virtutea ne dă o mulţumire durabilă.

Seneca.

RECENZII

CARŢI.

Alfred Binet *Idei noui despre copii.*

traducere de *I. G. Marinescu.*

Alfred Binet—este cunoscut între cele mai proeminente figuri ale pedagogiei franceze, ca una dintre personalităţile distinse ale psihologiei aplicate şi pedagogiei experimentale contemporane

Lucrările sale tiparite sunt foarte numeroase şi de un deosebit interes ştiinţific. Amintim numai *„idei noui despre copii"* pe care ne propunem s'o relevăm în cele ce urmează.

„Această carte—cum însuşi mărturiseşte autorul—este un bilanţ după îndelungate şi minuţioase cercetări întreprinse asupra educaţiei". Aci Binet caută să precizeze, dacă întroducerea în pedagogie a cercetărilor, cari sunt numai experimentale (dar absolut ştiinţifice), ar fi o binefacere pentru pedagogie, dacă metodele de învăţământ vor deveni mai bune, daca meşteşugul de a cunoaşte aptitudinile copiilor va fi îmbunătăţit.

Nu vom găsi nici domeniul întins al educaţiei, ci mai cu seamă ceeace i s'a părut autorului că reprezintă interesul cel mai mare şi cel mai grabnic. Toate chestiunile privitoare la educaţia copiilor (6—14 ani) se reduc la 3 mai principale:

a) *Programele*, b) *metodele de învăţământ*, c) *înclinările copiilor*. Acestea le vom găsi studiate în cartea lui Binet.

Programa este „schiţarea unui ideal pe care ne-am hotărît să-l atingem" cu acea nesfârşită serie de chestiuni privitoare la valoarea acestui ideal, la valoarea sa absolută, şi mai ales asupra volorii sale în legătură cu timpul şi cu rasa căreia se adresează această programă.

Metoda priveşte şi *forma* în care se predau cunoştinţele, forma, care constitue tocmai „nodul vital" al metodelor de învăţământ. Ce este, cum se se adreseze şi ce trebue să realizeze metoda? Ea e „o îndreptare spre mai bine", care să semnaleze „desvoltarea inteligenţei şi a caracterului". Iată dar că se pune aci problema caracterului: —formarea de caractere, iată ce trebue să realizeze şcoala.

Aptitudinile copiilor.—Dacă în teorie învăţământul cuprinde trei părţi: ce se învaţă (programa), cum se învaţă (metoda) şi *cine* învaţă (copii), apoi autorul înţelege să examineze pedagogia în legătură cu şcolarii şi în deosebi cu copii de 6—14 ani ca să stabilească „cum sunt ei şi meşteşugul de a-i cunoaşte"; iar aceasta nu pentru „a ne procura deosebita plăcere de a pătrunde în sufletul lor pentru ca să rădem de gândurile şi emoţiunile lor", ci mai ales pentru a „descoperi puterile lor adevărate", în scop de *a croi* după măsura acestor puteri învăţământul pe care trebue să-l primească. Ca o urmare a cunoaşterii acestor „puteri adevărate" ale copiilor se atinge—deşi în treacăt—şi acel ideal cerut cu râvnă de câţiva pedagogi: *„şcoala pe măsură"*. Intr'adevăr, cunoaşterea aptitudinilor copiilor este o chestiune de pedagogie; mai mult, este o problemă de o importanţă socială. Cunoaştea aptitudinilor şcolarului a luce în mod firesc problema „orientării profesionale" asupra căreia cercetorii interesaţi vor găsi sfaturi, exemple şi îndrumări.

Copilul la şcoală.—„Şcoala—zice Binet—nu valorează decât ca pregătire pentru viaţă", iar învăţământul „un mijloc care să servească pentru a potrivi pe individ împrejurărilor", în care trăeşte.

In avântul său—cu intenţia de a uşura opera educaţiei — Binet stabileşte şi o metodă proprie peutru măsurarea *gradului de* învăţătură prin ajutorul a trei probe: cetit - socotit—ortografie! Metoda e ilustrată cu exemple, o viaţă întreagă verificată şi prin aceasta serviciile îi rămân necontestate:

a) Stabileşte gradul de învăţătură.

b) Da posibilitate de a controla un învăţător

c) Este un mijloc de apreciere a metodelor pedagogice.

„Coada claseî" este o chestiune de un interes oarecum imperativ pentru un autor şi îşi propune să cerceze direcţiunile în cari se poate căuta explicarea, studiind: starea fizică, organele de simţuri, puterea de judecată, ţinerea de minte, înclinările, firea etc.

Cu precădere insistă asupra folosulu

ce-l aduce cunoaşterea desvoltării corpului, arătând că adesea cauza unei nereuşite la învăţătură se explică printr'o neputinţă fizică.

Vederea şi auzul—organe asupra cărora chiar cele mai noui lucrări de pedagogie nu vorbesc de loc, sunt simţuri de o aşa de mare însemnătate, încât e suficient să ne gândim că învăţământul din clasă este adesea exclusiv vizual şi auditiv. Asupra acestor simţuri autorul face o mulţime de considerente în ce priveşte determinarea lor, cu lux de amănunte. — Despre aceste metode dă sfaturi practice, exemple ilustrante şi ne conduce su un interes crescând la „scara optometică", în ce priveşte văzul. Tot astfel şi despre determinarea auzului.

Inteligenţa.—Cum se cunoaşte un caz normal şi unul anormal de inteligenţă? Autorul atinge aci şi chestiunea *„falşilor neinteligenţi"* iar acestia—zice el—se consideră astfel numai datorită unor cauze de prea mică importanţă, cum ar fi: încetineala la vorbă, la exprimare, la judecată, etc.

Ideile lui Binet sunt cu adevărat „noui" referitor la educaţia copiilor; ne transpun fie în lumea celor clasaţi ca „falşi neînţelegenţi", fie în „coada clasei", ne scutură pnţin de grija lecţiilor de fiecare zi, pentru un examen retrospectiv asupra faptelor noastre de educaţie.

Cunoaşterea unui diagnostic al inteligenţei este o necesitate imperativă. Deci se impune şi aci examene şi măsurători, determinarea gradului de inteligenţă, etc. Dar prin ce metodă?

Binet vine şi aici cu inovaţiile sale în materie de pedagogie, cu acea cunoscută *„scară metrică"*—metodă proprie—uşor accesibilă, o metodă cu adevărat ştiinţifică, simplă dealtfel, şi aşa de necesară în lumea dascălilor noştri.

Metoda „scara metrică" stabileşte dacă un copil anumit are inteligenţa vârstei sale, este întârziat ori înaintat, şi cu cât anume în ani şi în luni. Inteligenţa—zice B.—constă în înţelegere, iveţiune, direcţie şi cenzură; aceste patru funcţiuni primordiale vor fi studiate în metoda Binet

Cu privire la „educaţia inteligenţei" se găsesc posibilităţi de îndreptare pentru inteligenţe difectuoase.

„Viaţa intelectuală—zice autorul—e formată din acte de adoptare, iar învăţătura trdbue să pună pe şcolar să facă aceste acte de adoptare· intuiţii, plimbări, lucrări de mână", etc.

Opera şcolarilor să ceară puţină cugetare şi gust. *„Copilul să înveţe lucrând"*,—ideia şcoalei active. Autorul ne propune să ne folosim de acest principiu „altoind educaţia şi instrucţia pe aceste activităţi naturale pe cari profesorul n'are de cât să le conducă.

Memoria este poate cea mai importantă între funcţiunile minţii, căci ea este proporţionată cu înteligenţa. Şi dacă atinge cea mai mare putere între 6 –13 ani, cultivarea ei se impune cu toată atenţiunea, folosind plasticitatea pentru a imprima amintiri frumoase, hotărîtoare în viaţa lor de mai târziu.

Metodele de măsurătoare şi de educaţie ale memoriei ilustrate foarte bine de Binet sunt: *metoda economiei* (Ebinghaus) şi *metoda evocării voluntare* (Binet) Prin ele cunoaştem capacitatea de a învăţa, fidelitatea, durabilitatea etc., adică cunoaştem memoria aşa zisă şcolară. De aceea se impune neapărat: a) Potrivirea lecţiilor după puterea şcolarilor, *nepedepsind tipsa de memorie;* b) Incurajarea memoriei slabe. In educarea memoriei vom urmări mai ales să o facem credincioasă. Pentru aceasta ea trebue să păstreze bine. Şi aci e nimerit să ne amintim condiţiunile unei bune păstrări, în lumina cărora se vor preda lecţiunile de memorizare. Cum să se înveţe o poezie? Să se memorizeze substanţa unei poezii înaintea versurilor, economisind munca copiilor; cu această ocaziune autorul face judicioase comentării asupra celor două metode: *fragmentară* şi *globală*, reliefând valabilitate metodei globale în privinţa trăiniciei amintirilor (...„metoda globală se foloseşte de memoria ideilor,—cea fragmentară de aceea a cuvintelor") Cu privire la pregătirea memoriei trebue să precizăm că *memoria creşte prin exerciţiu*; dar dacă exerciţiul este rău făcut, atunci memoria se strică.

Aptitudinile.— Capitolul aptitudinilor este cel din urmă al lucrării lui Binet; dar îi atribui autorul o deosebită importantă Acest capitol alaptitudinilor copiilor, zice Binet, este abia început; el este ştiinţa viito rului. Totuşi, cunoaşterea aptitudinilor este imperativ cerută pentru discernerea viitorului copiilor în alegerea unei cariere. Se stabileşte că aceste aptitudini se pot studia ex-

clusiv pe ramuri de învățământ: muzică, desemn, l. manual, etc.

„Ne-am mărginit — zice Binet — să cerem ca școlarii, cari nu reușesc în lucrările literare, să fie primiți la lucrul manual, căruia se dă astăzi, pe drept, o mare valoare educativă". Ori de câte ori un copil e printre codașii clasei, ar trebui să se cerceteze ce poate să se cerceteze ce poate să facă într'un atelier.

Un capitol de supliment asupra educației morale și a lenei ne îngădue să observăm mulțimea procedeelor cari sunt la îndemâna educatorilor în conducerea unui copil. Opera de mâine ar trebui să stabilească legături între deosebitele firi ale copiilor și mijloacele cele mai pntrivite fiecărui caracter tip.

Cei cari vor pricepe aceste metode nu vor cădea în greșeli; vor evita părerile greșite și vor ști ce să facă pentru ca să ajungă la procedee exacte și sigure.

I. Pant. Cârlan.

Pr. Gh. N. Dumitrescu-Bistrița: Calendarul revistei de muzică, artă națională și folklor *Izvorașul* 1934. Tip. Izvorașul Bistrița-Mehedinți. 128 pag. 30 lei

Cuprinde o bogată colecție de cântece populare, material folkloristic, motive decorative naționale, etc.

Se face o interesantă expunere a diferitelor moduri de însemnări calendaristice după popoare și religii. D-l V. Moraru publică date privitoare la la studiile de gimnaziu ale lui Ciprian Porumbescu. Se remarcă tendința de propagandă plastică împotriva regimului sovietic prin tablouri foarte sugestive. D-l Hossu Pompei publică o interesantă conferință despre „Importanța folklorului pentru educație".

Privit în ansamblul său Calendarul „Izvorașul" dă cea mai vădită dovadă de munca depusă de Păr. Dumitrescu, pe care îl felicităm călduros.

REVISTE:

Revista fundațiilor regale No 2 Februarie 1934. București. Publică articole de Gala Galaction, C. Rădulescu-Motru, Hillard, Em. Ciomac, I. Bassarabescu, P. Zarifopol, etc. Cronică. Reviste.

Solidaritatea No. 11—12 | 1933. E revista învățătorilor din Soroca. Publică: Legea progresului de E. Țagă Trepte formale sau trepte psihologice? de I. Potoroacă, Mens sana în corpore, sano, de P. Gegiu, etc.

Apoi recenzii de cărți și reviste, comentarii, informații și pagina subrevizoratului.

Gazeta școalei Anul XV. No. 12—12 1933 Revista învățătorilor din Dolj. Publică: Contribuția care se dă în statul nostru, șc. primare și învățătorului de I. Dobrian; Problema individualității, de Al. Bălănescu; Autoritatea morală a învățătorului de Fl. Dumitrescu; etc. Apoi articole de polemică sindicalistă, informații, etc.

Școala Vremii. An V. No. 1/1934 Revista învățătorilor din Arad publică: Un neajuns al educației în familie de T. Mariș; articole de Oct. Lupaș, R. Ponta, Iosif N. Marinescu, D. Boariu, Aron Cioară și I. Crivăț.

Apoi recenzii de cărți și reviste. Informațiuni.

Graiul Dâmboviței Anul IX No. 1 | 1934 Târgoviște.

E revista învățătorilor din județul Dâmbovița sub auspiciile asociației.

D-l I. C. Visarion face elogiul lui I G. Duca. Se publică: Pregătirea învățătorilor de Ion Mareș; Mărturisire de V. Ghiculescu, „Sursum Corda" de Preot G. Diculescu; Prestigiul și autoritatea învățătorului de M. Vlădeanu și diverse articole de D. Platon, M. Clurezu, N. Bănulescu, Tr. Barbescu și Iosif Dumitrescu. D. Văcărești eanu face recenzia romanului „Velerim și Veler Doamne" de Victor Popa și a revistelor primite la redacție. Apoi Buletinul Asociației și Informațiuni.

Vremea școlii. (Revista învățătorilor ieșeni anul VII Ianuarie 1934.

Ca o făclie menită să țină nestinsă flacăra culturală în acest oraș „Vremea școlii" pășește dârz în al VII an de existență rodnică, având de colaboratori pe D-nii: Maissner, și St. Berechet, prof. universitari, pe D-l Dr. S. Bârsănescu, prof; Titus Hotnog și alții. In numărul acesta, Costache Eremia publică un articol judicios prin care înfierează asasinatul marelui om de stat I. G. Duca. D-l Cumpătă în articolul

„Chemarea zilei“ face un călduros apel la forţele dăscăleşti pentru „a ţine trează cunoştinţa de ordine şi disciplină cetăţenească“, D-l Cibotaru în „Educaţia cetăţenească“ O spune răspicat că poporul n'are educaţie cetăţenească „deoarece în alegerile generale, judeţene şi comunale îşi exercită drepturile cu totul indiferent, ba de multe ori chiar cu forţa, fiindcă nu le cunoaşte pe deplin rostul“. Mai scriu articole valoroase C. Ungureanu, Vasile Popa, Const. Gorea, M. Holubei şi Gh. A. Gafiţei.

Revista Asociaţiei învăţătorilor mehedinţeni (anul VI Noembrie şi Decembrie 1933.

In al VI an de apariţie această valoroasă revistă cuprinde articole semnate de D-nii: I. Bobeiu, Novac Elisabeta, Arist. Vişan, I Stoichiţă, Adrian Popescu şi Const. Ciubotea. Foarte interesant este art. „Un vis prezent, de viitor“ unde autorul, D-l Vişan, visează organizarea unui sat model; un sat în care oamenii lucrează în comun, ca într'o singură gospodărie, în care şcoala, biserica şi primăria strălucesc de frumuseţe.

D-l Vişan tare se mâhneşte însă, când se izbeşte de trista realitate. Revista mehedinţeană e bine scrisă şi promite mult.

Izvor de viaţă (anul VIII Noembrie şi Decembrie 1933).

Cuprinde articole documentate şi interesante printre care figurează şi „Obligativitatea învăţământului primar“, în care D-l Efrem Elita, dă câteva soluţii practice pentru îmbunătăţirea frecvenţei şcolare. D-sa propune ca: primăria, percepţia, parohia şi judecătoria să nu elibereze nici un act părinţilor, cari din rea voinţă nu-şi trimit copiii la şcoală. Autorul mai cere ca statul să procure îmbrăcăminte, rechizitele şi cărţile necesare şcolarilor săraci, în mod gratuit.

Şcoala şi familia de mâine (anul VI Decembrie 1933.

Cetind această revistă, modestă după înfăţişarea ei, rămâi impresionat de frumuseţea articolelor ce conţine.

In paginele revistei se tratează diferite chestiuni de educaţie şi învăţământ

Articolul prim „Costache Popa“, este o schiţă din viaţa copiilor săraci, care ar fi bucuroşi să aibă pentru mâncare măcar cartofi şi mămăliga, dar n'au. Din cauza acestei mizerii, copiii rămân repetenţi în şcoală. Mai cuprinde şi alte articole bine studiate: „Centrul de interes“ „Zăpada“, şi „Vorbirea liberă la copii“. Este o revistă bună pentru cei ce se interesaază de problemele noi de educaţie.

Frământări Didactice (Rev. asoc. înv din jud. Putna anul X Ianuarie 1934.

In acest număr oameni de seamă îşi frământă mintea pentru clarificarea a o mulţime de chestiuni privitoare la culturalizarea maselor. Revista are în prima pagină un articol închinat regretatului om de stat I. G. Duca, pe care îl numeşte cu drept cuvânt. „Cooperatorul şi învăţătorul maselor ţărăneşti“.

In a doua parte a revistei sunt câteva articole închinate Unirei dela 24 Ianuarie 1859 precum şi geneza poeziei naţionale „Hora Unirei“ de V. Alexandri.

Articolul „Serbările şi sezătorile şcolare ca mijloc de educaţie“. merită o deosebită atenţiune.

Aşa cum se înfăţişează această revistă are mulţi sorţi de izbândă şi de trăinicie în viitor.

Cultura poporului. (Revista asoc. înv. din jud. Cetatea-Albă anul IV No. 112 Decembrie 1933.

Se prezintă, ca de obiceiu, în condiţiuni tehnice ireproşabile. Materialul este bine ales şi aprofundat.

Revista „Cultura Poporului“ a fost şi este bine apreciată şi de colegii din alte judeţe, aşa încât se poate mândri de succesele obţinute. In numărul acesta colaborează D-nii: T. Iacobescu, C. Stere, M. I, O. Southan, Inspector al învăţământului primar francez, Mihail Păsculescu şi alţii.

BIBLIOGRAFIE.

C. Narly: Patru mari educatori:

John Locke, Vasile Conta, Sigmund Freud şi Georg Kerschensteiner. 1933. Cultura Românească Bucureşti.

I Sadoveanu şi C. Angelescu: Psihologia copilului. 1933 Tip. Văcărescu Bucureşti.

Emilian Vasilescu: Suflet şi Viaţă 1933 Bucureşti.

I M. Nestor: Psihologia Clipei de spaimă. Bucureşti 1933.

A. Dumitriu: Valoarea Metafizică a Raţiunei 1933. Cartea Românească Bucureşti.

I. Brucăr: Filozofi şi Sisteme 19 3. Societatea de filozofie Bucureşti.

Rabindranath Tagore: La Religion de l'Homme 1933. Ed. Rieder Paris.

———

DIVERSE:

Ministerul Instr. publice cu ord. No 9184 | 934 a dispus ca directorii de şcoli înlocuiţi în funcţiunile administraţiei ce ocupau, dar menţinuţi în locuinţa direcţiunii până la 23 Aprilie 1934. să plătească directorilor nou numiţi cota parte de chirie.

* * *

Atât Asociaţia regională, cât şi cea generală, au făcut intervenţiile cuvenite ca plata salariilor învăţătorilor să se facă şi mai departe de către revizoratul şcolar, prin delegaţi. Ministerul intr. publice găsind că acest sistem îngreuiază prea mult lucrările de cancelarie ale revizoratului şi răpeşte organelor de control timpul necesar pentru a se ocupa de inspecţiile în judeţ, a luat măsura ca plata acestor salarii să se facă prin chitanţe de percepţiile respective, pe bază de acreditive speciale, primite dela Ministerul de Finanţe. Asociaţia va semnela toate cazurile de întârzieri în achitarea lefurilor, dar pentru aceasta colegii sunt rugaţi să ne comunice la timp.

* * *

Asociaţia generală. a luat hotărârea ca să ridice un monument marelui voevod Mihaiu Viteazul, la Turda. Suma necesară va fi colectată de învăţători dela elevii şcoalei, cari vor contribui fiecare cu câte 1 leu. Contribuţia e destul de modestă şi nu poate fi considerată ca o povară nici pentru cei mai săraci elevi.

In schimb atât învăţătorii cât şi copiii acestei ţări se vor simţi mândri şi mult mai înălţaţi sufleteşte când vor vedea ridicându-se din obolul lor un monument în cinstea aceluia ce şi-a jertfit viaţa pentru intregirea ţării şi închegarea neamului românesc. Sumele se centralizează la secţiunile judeţene, după care se vor înainta Asociaţiei generale.

* * *

In baza ord. Mo. I. P. No. No. 10091/934, revizoratul şcolar al jud. Lăpuşna a luat măsuri ca cercurile culturale să-şi reînceapă activitatea. In municipiul Chişinău şedinţele se vor ţine în zilele de 25 Februarie, 11 Martie, 22 Aprilie şi 13 Maiu, iar în judeţ tot în zilele de sărbători, începând cam dela aceeaşi dată.

* * *

Ministerul Instr. publice a cerut revizoratelor şcolare să înainteze tablouri de posturile vacante din învăţământul primar, acesta probabil în vederea transferărilor ce în acest an se vor face.

* * *

Din ordinul Ministerului Instr. Publice, toate şcoalele primare şi secundare din ţară şi-au suspendat cursurile în ziua de 22 Februarie, în semn de doliu pentru moartea înainte de vreme a Regelui *Albert*, suveranul Belgiei.

In această zi s'a făcut comemorarea Regelui Soldat.

——

Buletinul Asociaţiei.

Circulara Asociaţiei generale către secţiile judeţene.

Consiliul general al Asociaţiei noastre, în şedinţa sa dela 28 Ianuarie a. c. a hotărît următoarele:

1. Până la 1 Martie a. c. Asociaţiile judeţene sunt obligate să achite integral cotizaţia către Asociaţia generală şi abonamentele datorite pentru revista „Şcoala şi Viaţa" pe anul 1933.

2. Până la 1 Septembrie a. c. trebuie să se achite toate sumele datorite pe 1931 şi 1932 pentru cotizaţie şi revistă. Pentru uşurarea plăţiilor, pe aceşti doi ani din urmă, sumele cuvenite Asociaţiei generale se scad la jumătate.

3. Asociaţia generală renunţă la orice pretenţie pentru sumele datorate de Asociaţiile judeţene pe 1930.

4. Se va proceda de urgenţă la încasarea cotei de 10 lei lunar, fixată de adunarea generală din Chişinău, din 1932, pentru „Casa învăţătorilor din Bucureşti".

5. Pentru ca să iea fiinţă „Biuroul de informaţiuni şi Contencios" al Asoc. generale, a cărui nevoie e din ce în ce mai simţită, Asociaţiile judeţene vor vărsa Centrului o sumă fixată la 5 lei anul de fiecare membru al său. Cota pe anul în curs urmează să se înainteze *imediat*, înfiinţarea biroului de informaţiuni şi contencios ne mai putând întârzia.

6. Asoc. judeţene vor plăti pe viitor Asoc. generale cotizaţia de 20% impusă de statute, mărită cu 5%, aşa cum a hotârît aduuarea generală din 1932 dela Chişinău, din totalul sumelor încasate pentru cotizaţii dela membrii săi.

Modificarea statutelor „Casei de ajutor reciproc".

Tribunalul Lăpuşna, secţia I, prin sentinţa civilă No. 601 din 27 Sept. 1933, publicată în Monitorul oficial No. 15 din 18 Ianuarie a. c. a încuviinţat modificările şi complectările statutului Asoc. „Casa de ajutor reciproc" a membrilor corp. didactic primar din jud. Lăpuşna.

Intr'unul din numerile viitoare vom publica aceste modificări, pentru a fi cunoscute de toți învățătorii.

In chestia restanțelor pe 1931 și 1932.

In ziua de 29 Ianuarie a. c. delegatul Asociației înv. Lăpușna, I. Cioabă, s'a prezentat la „Casa de Amortizare" pentru a se interesa de chestiunea bonurilor de impozite pe 1931 și a restanțelor pe 1932. — D-l director N. Leon a dat asigurări că în cel mai scurt timp învățătorimea va fi în posesiunea bonurilor de impozite. — La administrația financiară a și sosit o parte din aceste bonuri (pe Decembrie 1931). — In chestiunea restanțelor pe 1932, nu s'a luat încă nici o hotărîre de minister.

Tot în această zi, președintele Asoc. noastre județene a intervenit la „Casa de credit și ajutor a corp. didactic din România" în chestiunea reținerilor a doua oară pentru împrumuturile din 1931.—Cu adresa No. 1768 | 934, ni s'a răspuns că s'a intervenit la „Casa de Amortizare" ca la achitarea salariilor pe lunile din urmă, ordonanțatorii să ceară dela Ad. financiară respectivă bonuri de impozite pentru întregul salariu cuvenit persoanelor în drept.—Pentru obținerea acestor bonuri, se vor face aceleași formalități cași pentru salarii.

Colaborarea Asoc. regionale cu Inspectoratul școlar.

Delegația permanentă a Comitetului Asociației înv. din Basarabia compusă după D-nii: I. Berliba, I. Cioabă, Arhip I., V. Gribencea și I. Barcaru, s'a prezentat D-lui Inspector general C. Holban, la inspectorat, prezentându-i un memoriu, în care au fost expuse doleanțele învățătorimii din această provincie. D-l Președinte al Comitetului l-a asigurat pe D-l Inspector general de tot sprijinul ce Asociația înțelege să-l dea inspectoratului și ministerului în toate chestiunile de interes școlar, la care D-l Ispector general a răspuns că această colaborare este dorită și de autoritățile școlare, fiind în interesul școalei, ba chiar și al învățătorilor.

Autorii de lucrări pedagogice ce doresc a li se face recenzii, vor trimite câte-un volum redacției. Toate cărțile astfel procurate vor fi proprietatea viitorului cămin învățătoresc.

Colaboratorii sunt rugați a scrie concis, citeț și pe o singură pagină.

Articolele trimise spre publicare trebuiesc semnate cu numele adevărat. Redacția nu-și asumă răspunderea celor cuprinse în nici un articol.

Colegii cari nu primesc regulat revista sunt rugați a ne comunica, pentru a interveni la of. P. T. T. Chișinău, căruia i-am adus la cunoștință despre unele întârzieri și chiar nereguli în expediție. Deasemeni d-nii învățători și învățătoare cari în anul școlar 1933 | 934 au fost detașați la alte posturi din județ și n'au primit numerile pe Sept. — Oct. sau chiar și pe Noembrie — Decembrie 1933, sunt rugați a ne comunica, spre a li se expedia revista.

— ABONAMENTUL —

100 lei anual
Pentru învățători 80 lei
Prețul unui număr 10 lei